

Sygn. akt III USK 45/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania B. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Szczecinie

o prawo do emerytury pomostowej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 22 marca 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 23 września 2021 r., sygn. akt III AUa 321/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 września 2021 r., sygn. akt III AUa 321/21 Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił apelację odwołującego się B. W. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z 19 kwietnia 2021 r., sygn. akt VI U 208/20, którym Sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Szczecinie z 9 września 2019 r.

Decyzją z 20 grudnia 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Szczecinie, po rozpoznaniu wniosku z 20 listopada 2019 r., odmówił B. W. prawa do emerytury pomostowej.

B. W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika odwołał się od powyższej decyzji do sądu.

W odpowiedzi na odwołanie wniesione przez ubezpieczonego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie w całości.

Wyrokiem z 19 kwietnia 2021 r., sygn. akt VI U 208/20 Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił odwołanie.

Apelację wyroku Sądu Okręgowego wniósł odwołujący się, zarzucając mu naruszenie art. 78 w zw. z art. 2 pkt 9 ustawy z 11 września 2019 r. o pracy na statkach rybackich.

Sąd Apelacyjny uznał apelację za nieuzasadnioną w konsekwencji oddalając ją.

Sąd drugiej instancji wskazał, że nie można było utożsamiać pracy pomocnika kucharza z pracą rybaka morskiego tylko dlatego, że pomocnik kucharza pracował na statku rybackim i był członkiem załogi pływającej. Dla uzasadnienia tej tezy Sąd odwoławczy przypomniał, co bezspornie nie budzi wątpliwości orzeczniczych, że w wyniku reformy systemu ubezpieczeń społecznych, zgodnie z regulacjami ustawy z 17 października 1998 r. o emeryturach i rentach, uległa stopniowej likwidacji możliwość wcześniejszego przejścia na emeryturę. Tym samym ustawodawca oszczędził od rozbudowanego dotychczas systemu świadczeń społecznych. Natomiast cel ustawy o emeryturach pomostowych był dalej idący. W zamierzeniu ustawodawca dążył do zawężenia grona uprawnionych do emerytur z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, do ściśle zamkniętego kręgu podmiotów, zdefiniowanych charakterem wykonywanej pracy, i tym samym odstąpienie od szerokiego katalogu prac zamieszczonych w dotychczasowych wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43). Zgodnie z art. 3 ust. 1, 2 i 3 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych: Prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub

procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiając przed pracownikami wymaganie przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy. Przy czym, w myśl ust. 2. art. 3 w każdym przypadku są to prace determinowane siłami natury pod ziemią, na wodzie, pod wodą i w powietrzu. Celowo ustawodawca nie definiował stanowisk pracy, lecz położył nacisk na charakter wykonywanej pracy, którą określił bardziej lub mniej ogólnie, ale też zamieścił prace określone precyzyjnie. Nie sformułował jednak ustawowych definicji poszczególnych prac. Wydaje się to oczywiste, bowiem w przypadku definiowania poszczególnych rodzajów prac, konieczne byłoby załączenie kolejnego wykazu, wyjaśniającego treść zapisów załączników, analogicznego do dotychczasowych wykazów resortowych. W ocenie Sądu Apelacyjnego, odstąpienie ustawodawcy od prawnego definiowania poszczególnych prac, w nawiązaniu do celu ustawy pozwala przyjąć, że prace te, jako pojęcia prawne powinny być interpretowane zgodnie ze wskazaniem wynikającym z art. 3 ust. 1 i 2 ustawy i nie mogą prowadzić do rozszerzenia kręgu beneficjentów poza ten, wyznaczony brzmieniem przepisów. To oznacza, że w drodze interpretacji prawnych nie powinno dochodzić do sytuacji, że beneficjentem ustawy zostaje pracownik nie wykonujący pracy oznaczonej w zamkniętym katalogu prac, kwalifikowanej jako wykonywana w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, lecz pracę zbliżoną rodzajowo. W judykaturze aprobowany jest przecież pogląd, że charakter emerytur w niższym wieku z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i emerytur pomostowych jest odrębny, a zatem nie wszyscy uprawnieni do emerytur w niższym wieku z racji wykonywania tego rodzaju prac nabyliby obecnie prawo do emerytur pomostowych.

Warunki nabycia prawa do emerytury pomostowej określa art. 4 ustawy z 19 grudnia 2008 r. m.in. wskazując na wymóg okresu pracy w warunkach szczególnych co najmniej 15 lat. Kwalifikowanym, w stosunku do art. 4 ustawy, rozwiązaniem prawnym jest natomiast art. 8 ustawy, zgodnie z którym pracownicy wykonujący prace wymienione w punkcie 20, 22 i 32 załącznika nr 1 do ustawy,

czyli prace nurka lub kesoniarza, prace w komorach hiperbarycznych, prace rybaków morskich i prace bezpośrednio przy przetwórstwie materiałów zawierających azbest lub prace rozbiórkowe związane z ich usuwaniem,, nabywają prawo do emerytury pomostowej - po spełnieniu warunków z art. 4 pkt 1, 4-7 ustawy - jeżeli osiągnęli wiek co najmniej 55 lat (mężczyzna) i posiadają okresy ww. pracy wynoszące co najmniej 10 lat. Prawo do emerytury pomostowej na podstawie art. 8 ustawy jest więc swoistym uprzywilejowaniem w sytuacji już uprzywilejowanej w odniesieniu do uregulowań powszechnego systemu emerytalnego. Prawo to zatem powinno być gwarantowane tylko tym pracownikom, którzy rzeczywiście wykonują opisany rodzaj prac, które to prace, sądząc po ich charakterystyce są wyjątkowo dotkliwe dla organizmu i nie sprzyjają zachowaniu sprawności.

Zdaniem Sądu odwoławczego pojęcie prawne „wykonywanie pracy rybaka morskiego” jest semantycznie zdefiniowane przez potoczne rozumienie pojęcia rybak. Słownik języka polskiego definiuje: rybak «człowiek trudniący się zawodowo łowieniem ryb» (<http://sjp.pwn.pl/>). Zatem prosta interpretacja językowa prowadzi do wniosku, że wykonywanie pracy rybaka morskiego polega na zawodowym łowieniu ryb na morzu. Tak zdefiniowana praca rybaka morskiego, wykonywana na wodzie w warunkach determinowanych siłami przyrody, jest niewątpliwie wyjątkowo uciążliwa, i jako taka uzasadnia uznanie ustawodawcy jej szczególnej kwalifikacji prawnej; kwalifikowana forma uprzywilejowania sprowadza się do skrócenia okresu pracy w warunkach szczególnych z 15 do 10 lat, jak też obniżenia wieku emerytalnego o dalsze 5 lat, z 60 lat do 55. W ocenie Sądu Apelacyjnego w rozpoznawanym przypadku nie ma podstaw do dalej idącej wykładni pojęcia prawnego wykonywanie pracy rybaka morskiego. Znaczenie zapisu art. 8 w zw. z punktem 22 załącznika 1 do ustawy z 19 grudnia 2008 r. nie budzi wątpliwości i wprost umożliwia ustalenie treści normy prawnej zawartej w tym przepisie, mianowicie prawo do emerytury pomostowej kwalifikowanej z uwagi na wiek i staż pracy w warunkach szczególnych przysługuje tylko pracownikowi, który wykonywał wyjątkowo uciążliwą pracę polegającą na zawodowym połowie ryb na morzu. W powszechnym odbiorze każdy stwierdza, że praca rybaka to łowienie ryb. Zdaniem Sądu Apelacyjnego pojęcie wykonywanie pracy rybaka morskiego nie jest więc ogólne, ponieważ zawiera konkretny przekaz semantyczny, który

ustawodawca wprowadził do języka prawnego na potrzeby i dla realizacji celów ustawy o emeryturach pomostowych. Nie można przy tym stwierdzić, że pojęcie to ma swoje szczególne znaczenie przypisane w języku prawnym, odmienne od języka potocznego. Jakkolwiek pojęciem tym – w bardzo szerokim rozumieniu, bo uznawał, że prace rybaków morskich wykonują pracownicy wpisani na listę członków załogi statku - posługiwał się akt prawa resortowego, czyli Zarządzenia Nr 24 Ministra Kierownika UGM z 15 sierpnia 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu gospodarki morskiej (wykaz A, dział VIII pkt 9, wykaz B, dział IV, pkt 4), to jednak nie jest to wiążący akt prawny; nie może więc wprowadzać do języka prawa definicji prawnych. Natomiast przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze posługują się tożsamą treścią: prace rybaków morskich, bez dalej idącej definicji (Wykaz B. Dział IV pkt 4, Wykaz A Dział VIII pkt 9). Brak zatem wiążących prawnie aktów, które pozwalałyby uznać, że ustawodawca nadał pojęciu wykonywanie pracy rybaka morskiego znaczenie inne od potocznego. W takiej sytuacji - gdy brak dostatecznego uzasadnienia dla nadania słowom języka prawnego szczególnego znaczenia - dyrektywy wykładni nakazują przyjąć znaczenie, jakie wynika z języka potocznego. Zatem, to potoczne rozumienie pojęcia wykonywanie pracy rybaka morskiego powinno wyznaczać jego rozumienie prawne.

Wbrew oczekiwaniom skarżącego, powyższego stanowiska Sądu odwoławczego nie zmieniała w żadnym zakresie ustawa z 11 września 2019 r. o pracy na statkach rybackich, a dokładnie jej art. 78 w zw. z art. 2 pkt 9. Zgodnie z art. 78 ww. ustawy do prac w szczególnych warunkach, o których mowa w pkt 22 załącznika nr 1 do ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1924), zalicza się prace wykonywane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przez marynarzy lub rybaków w rozumieniu przepisów dotyczących pracy na morzu, którzy wykonywali prace członków załogi statku rybackiego, w tym prace niezwiązane bezpośrednio z połowem, i byli pracownikami w rozumieniu art. 2 pkt 3 tej ustawy. Art. 2 pkt 9 stanowi zaś, że użyte w ustawie określenie rybak oznacza każdego członka załogi statku rybackiego, z wyjątkiem

osoby okazjonalnie wykonującej na statku rybackim pracę niezwiązaną z połowem organizmów morskich. Już sama zatem wykładnia językowa ww. przepisu wskazuje, iż osoba, która nawet sporadycznie podejmuje zadania niezwiązane z połowem, nie jest przez ustawodawcę uznawana za rybaka, mimo iż osoba ta jest członkiem załogi, tak jak był nim ubezpieczony B.W.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wykaz prac określonych w art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych jest zamknięty i nie podlega uzupełnieniu, a to co oznacza, że cech pracy o szczególnym charakterze lub w szczególnych warunkach nie mogą posiadać inne prace, chociażby zbliżone rodzajowo, których sposób wykonania i jakość mogły obniżyć się z wiekiem. Natomiast prawo do emerytury pomostowej w myśl art. 8 ustawy z 19 grudnia 2008 r. nabywa pracownik wykonujący pracę wymienioną w punkcie 22 załącznika 1 do ustawy tj. pracę rybaka morskiego. Nie można zatem wnioskować, że praca pomocnika kucharza, zasadniczo polegająca na pomocy w przygotowywaniu posiłków wiązała się z połowem ryb i jako taka powinna być zakwalifikowana jako praca rybaka morskiego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego ponieważ w przepisach tak ustawy o emeryturach pomostowych, jak i ustawy o pracy na statkach rybackich, mowa o wykonywaniu pracy rybaka morskiego, a nie wykonywaniu pracy na jednostkach pływających w wielomiesięcznych rejsach jako członek załogi, to jednoznaczne z dyspozycji tych norm należy wyłączyć wszystkie inne rodzajowo prace. Należy też zauważyć, że praca pomocnika kucharza nie została również ujęta w rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43). Niemniej wymaga podkreślenia, że dla osób mieszczących się w tej drugiej kategorii, do których niewątpliwie należy zaliczyć ubezpieczonego, przepisy gwarantują inne świadczenie; mianowicie, pracami w szczególnych warunkach niezależnymi od rodzaju wykonywanych prac i zajmowanych stanowisk, przy zastosowaniu jedynie kryterium miejsca świadczenia pracy, są prace na statkach żegluga morskiej, wymienione w punkcie 23 załącznika 1 do ustawy. Zestawienie tych zapisów, z punktu 22. i 23. pozwala na wniosek, że ustawodawca rozmyślnie z prac na statkach żegluga morskiej wyłączył i szczególnie

sklasyfikował, poprzez dalej idące uprawnienia, prace rybaków morskich. Jest to podstawa do uznania, że treść pojęcia wykonywanie pracy rybaka morskiego powinna być odczytana w języku potocznym, a nie w drodze wykładni historycznej odwołującej się do ww. regulacji resortowej. Zatem ubezpieczony mógłby uzyskać prawo do emerytury pomostowej uwagi na fakt świadczenia pracy na morskich jednostkach pływających (niezależnie od zajmowanego stanowiska pracy) na podstawie pkt 23 załącznika nr 1 do ustawy, niemniej musi wylegitymować się wiekiem co najmniej 60 lat.

Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, że nie można dowolnie przyjmować określonych rodzajów prac do kategorii prac wykonywanych w szczególnych warunkach i to tylko dlatego, że ubezpieczony rzeczywiście pracował na statku, tak jak rybacy morscy. Ubezpieczony, jako pomocnik kucharza, miał określony zakres obowiązków, do których niewątpliwie nie należały tak uciążliwe prace rybaków, którzy zajmowali się łowieniem ryb, wyciąganiem sieci z rybami, czy pozostałymi czynnościami w ładowni, czy chłodni.

Ubezpieczony faktycznie wykonywał w spornym okresie zatrudnienia kolejno prace pomocnika kucharza, młodszego rybaka przetwórstwa, rybaka przetwórstwa będąc etatowym pracownikiem na dalekomorskich statkach rybackich. Pracy na stanowisku pomocnika kucharza w okresie od 10 sierpnia 1988 r. do 5 stycznia 1989 r., od 23 marca 1989 r. do 23 sierpnia 1989 r., od 7 marca 1992 r. do 5 maja 1992 r., na potrzeby ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury pomostowej, z art. 8 w zw. z art. 49 ustawy z 19 grudnia 2008 r. nie można utożsamiać z pracą rybaka morskiego. Akta osobowe nakazują przyjąć rozpoczęcie przez ubezpieczonego pracy w charakterze młodszego rybaka przetwórstwa 6 maja 1992 r. Skutkiem tego możliwy do oceny okres zamyka się datami od 6 maja 1992 r. do 4 czerwca 2002 r. (w okresach od 5 do 30 czerwca i od 1 do 24 lipca 2002 r. ubezpieczony przebywał na urloпах bezpłatnych). Jak prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy sumarycznie okres ten wynosi 10 lat i 30 dni, jednakże w okresach od 30 do 31 grudnia 1995 r. (2 dni), od 22 października do 19 listopada 1997 r. (29 dni) oraz od 20 do 21 października 1998 r. (2 dni) ubezpieczony korzystał z urlopow bezpłatnych, których nie można wliczyć do spornego stażu pracy w warunkach szczególnych. Oznacza to, iż ubezpieczony nie udowodnił wymaganego

okresu 10 lat pracy w warunkach szczególnych jako rybak w służbie pokładowej. Ustalenia te wykluczyły zatem możliwość przyznania ubezpieczonemu emerytury pomostowej. Prawo do emerytury pomostowej jest przywilejem i spełnienie wszystkich warunków jego przyznania nie może budzić żadnych wątpliwości.

Reasumując, Sąd Apelacyjny stwierdził, że ubezpieczony nie spełnił przesłanki wykonywania pracy w warunkach szczególnych, jako rybak morski, co wyklucza przyznanie prawa do emerytury pomostowej. Świadczona przez niego praca nie była bowiem wykonywaniem pracy rybaka morskiego w rozumieniu regulacji z pkt 22 załącznika 1 do ustawy pomostowej. Dodatkowo wskazać należy, że wobec faktu, iż ubezpieczony obecnie nie spełnia jeszcze przesłanki osiągnięcia wymaganego wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 4 pkt 3 ustawy pomostowej, tj. wieku 60 lat, nie mogło spowodować przyznania ubezpieczonemu spornego świadczenia.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną odwołujący się w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego) k.p.c.

Strona skarżąca wskazała, jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., tj. ustalenie czy członek załogi statku rybackiego (w przedmiotowej sprawie kucharz) ma prawo do emerytury pomostowej z tytułu pracy w szczególnych warunkach, o której o której mowa w pkt 22 załącznika nr 1 do ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na brak przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., albowiem w sprawie nie zaistniały ustawowe przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej. Nadto wniósł o zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek

ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Zagadnienie sformułowane w niniejszej sprawie przez stronę skarżącą, niezależnie od faktu, że nie zostało wykazane, aby faktycznie budziło istotne wątpliwości interpretacyjne, bowiem strona skarżąca wskazała jedynie na pojedyncze argumenty, które miałyby potwierdzać jej stanowisko, zostało już rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który stwierdził, że członkom załogi statku rybackiego wykonującym prace w służbie pokładowej przysługuje prawo do emerytury pomostowej na podstawie art. 8 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 965) w związku z punktem 22 załącznika nr 1 do tej ustawy (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 17 września 2015 r., III UZP 7/15, OSNP 2016 nr 6, poz. 73). Sąd Najwyższy wyjaśnił, że warunki wymagane do nabycia prawa do emerytury pomostowej przez ubezpieczonych wykonujących prace rybaków morskich są tożsame z warunkami nabycia prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, wymienionymi w § 8 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Tak więc za prace rybaków morskich ujęte w pkt 22 załącznika nr 1 ustawy z 2008 r. o emeryturach

pomostowych należy uznawać prace rybaków morskich w służbie pokładowej, a nie prace wykonywane na wszystkich stanowiskach zajmowanych przez pracowników wpisanych na listę członków załogi statku rybackiego. Różnicując warunki nabywania prawa do emerytury na podstawie przepisów rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w zależności od wykonywania przez ubezpieczonych prac wymienionych w wykazie A oraz wykazie B, ustawodawca kierował się przede wszystkim stopniem uciążliwości i szkodliwości prac w szczególnych warunkach. Objęcie pojęciem rybaka morskiego również rybaków, którzy nie pracują w służbie pokładowej powodowałoby zatem, że wykonywane przez całą załogę statku rybackiego prace charakteryzowałyby się tym samym stopniem uciążliwości i szkodliwości, a takiego wniosku wyprowadzić nie można (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 maja 2019 r., III UK 264/18, LEX nr 2672979).

W związku z powyższym, nie można było uznać, że w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów oparto na § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

ał